

Kort fortalt: Bag om metoden

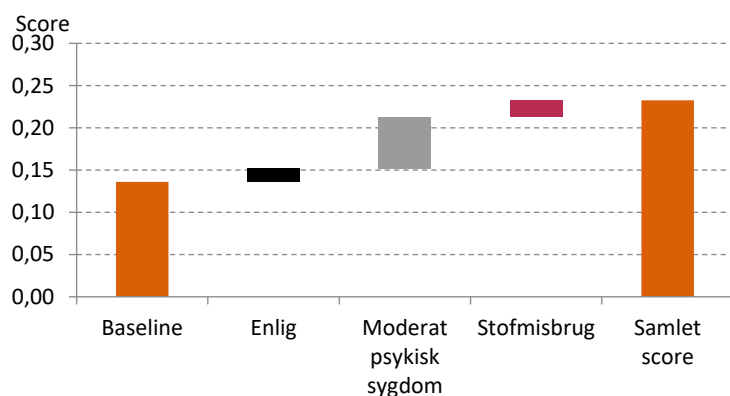
Det holistiske børnefattigdomsmål identificerer en gruppe af børn i udsatte positioner, som vi betegner **udsatte børn**. Et barn indgår i gruppen af udsatte børn, hvis mindst ét af de følgende to kriterier er opfyldt:

- **Barnet lever i fattigdom ifølge Danmarks Statistik**
- **Barnet lever på grænsen til fattigdom og har samtidig en høj risiko for at leve i fattigdom som voksen**

Om barnet lever i fattigdom eller på grænsen til fattigdom kan nemt opgøres pba. data fra Danmarks Statistiks (DST) registre. Det er dog mere kompliceret at vurdere, om et barn har en høj risiko for at leve i fattigdom som voksen. Risikoen er vurderet gennem et omfattende dataarbejde:

Først bruger vi en statistisk model til at finde sammenhængen mellem en række sociale indikatorer i børns opvækst, og om børn lever i fattigdom som 25-årige. Sammenhængen er beregnet for børn i årgang 1995, som netop er 25 år i 2020. De sociale indikatorer er fx forældrenes indkomst, tilknytning til arbejdsmarkedet, eller om mindst én af barnets forældre er registreret med en psykisk sygdom.

Disse sammenhænge overfører vi til de børn, der var mellem 0 og 17 år i årene 2015-2020, og som levede på grænsen af fattigdom. På den måde kan metoden bruges til at vurdere et enkelt barns samlede risiko (samlet score) for at leve i fattigdom som 25-årig. Et eksempel fremgår af figuren nedenfor.

Baseline – definition:

Baseline risikoen er et udtryk for den risiko, som et barn har for at leve i fattigdom som 25-årig, når barnet vokser op i en husstand, hvis indkomst, formue samt en række sociale indikatorer svarer til medianen ift. resten af samfundet. Barnets forældre er derudover registreret med højst en ufuldendt uddannelse.

I denne analyse defineres "fattigdom for 25-årige" som følgende: 1) Personen lever i relativ fattigdom ifølge DST. 2) Personen har ikke færdiggjort en ungdomsuddannelse. Vi anvender denne definition, som følge af den store usikkerhed, der er forbundet med at forudsige, om et barn lever i fattigdom mange år ude i fremtiden.

Et centralt valg i metoden er, at der skal mere end økonomiske forhold til for at blive inkluderet i gruppen af udsatte børn, hvis de ikke vokser op i fattigdom, men i stedet vokser op på grænsen til fattigdom. I resultaterne bliver et barn karakteriseret som udsat, hvis det vokser op på grænsen af fattigdom, og barnets risiko for at blive fattig som 25-årig er over 22 pct. Det svarer til tre gange risikoen for, at et tilfældigt barn fra årgang 1995 levede i fattigdom i 2020.

Vores valg af grænse på 22 pct. medfører, at der ikke er én social indikator, der alene kan medføre, at et barn kategoriseres som et udsat barn. Bliver et barn defineret som et udsat barn, sker det altså på baggrund af et samspil ml. flere sociale indikatorer.